

over, er at Lydbland ikke gennem Holsteen tiltager sig nogen Myndighed over den souveraine danske Krone eller nogen Indflydelse paa det danske Riges selvstændige Udvikling, og at, hvis det er Skæbnens Willie, at Monarchiets forestaaende Ordning nogenstunde skal brydes, dette da ikke bliver vor Skyld, samt at det da skeer paa rette Sted og rette Maade. Derfor er ingen anden Borgen mulig, end Fortrøstningen til det danske Folks Fastsed og Klogskab; men forsaavidt denne vanskelige Opgave, der vil udfræve stort Maadehold og stor Narvaagenhed, kan lettes ved Bestemmelser i en Fællesforfatning, er det almindeligen erkjendt, at Udkastets Forskrifter i denne Henseende, efter samtlige foreliggende Forhold, ere tilfredsstillende.

Hvadenten man nu ønsker en Fællesforfatning, være sig for derigennem at naae den constitutionelle Forening med Slesvig, eller for derved at styrke Sammenholdet i alle det danske Monarchies Dele, eller man betragter den som en Fællesnødvendighed, saa staaer saameget fast, at Nødvendigheden er af den danske Rigsdag gennem alle de senere Aars Omvælinger bleven anerkjendt saa ofte og saa høitideligen, at denne nu ikke vilde kunne frigjøre sig for at opfylde de derpaa indgaaede Forpligtelser, uden fuldstændigen at øvelægge sig selv. Det er ganske naturligt, at det Fremmede, det maaskee Uhyggelige i et saadant Skridt, mere levende fremtræder for Bevidstheden nu, da det skal blive til Alvor, end saa længe man kun stod ligeoverfor en abstract Mulighed; men enhver bevidst eller ubevidst Indblanden af en principiel Modgrund eller Modstræben mod overhovedet at gaae ind paa en Heelsstatsforfatning og dennes nødvendige Conseqventer, er fra Rigsdagens Side uberettiget.

At disse Conseqventer ikke alle vilde blive behagelige, og at det navnlig ikke vilde være muligt at overføre det hele Maal af Frihed, som Danmarks Riges Grundlov hjemler, i en ikke blot Slesvig, men ogsaa Holsteen og Lauenborg omsfattende Fællesforfatning, har aldrig været nogen Hemmelighed for alle dem, der lidt efter lidt, med

store eller mindre Modstræben, ere gaaede ind paa denne Sag. Navnligen er det denne Bevidsthed, som klarligen udtaler sig i den Modfærthed, hvormed Rigsdagen har søgt at værne om det Omraade, der skulde henregnes til de særlige Anliggender og saaledes forblive under Grundlovens Varetægt. I alt Fald foreligger der, som alt bemærket, en Overeenskomst, hvorved Rigsdagen har opstillet de Betingelser, hvorunder den tilfagde ethvert Ministerium sin Understøttelse til Gjennemførelsen af en Fællesforfatning. Disse Betingelser har Ministeriet antaget og opfyldt. Det er muligt, at Rigsdagen dengang i Nordens Stund har fordret for Lidet; men dette kan umuligen berettigge den til nu at opstille andre Betingelser. Den vilde derved kun undergrave den Grundvold, hvorpaa de til nye Vilkaar knyttede nye Tilfagns Paalidelighed skulde hvile.

Men — aldeles afføet fra, hvad der kan være tvingende i Begivenhederne og bindende i Rigsdagens egne, tidligere Handlinger — hvilken er da den Tingenes Tilstand, som Udkastets Ophjælpelse til Lov vil berede Danmark? Det maa være Udvalget tilladt her kort at sammenfatte det tildeels alt tidligere Sagte.

Alle de borgerlige Friheder og Rettigheder, hvoraf enhver Borger i Staten daglig nyder godt, forblive urørte i den hele Udstrækning, hvori Grundloven hjemler dem, og hvori Kongen til yderligere Betyrrelse paany har tilfikkret samme.

Alle de indre Anliggender stulle i det Omfang, hvori Rigsdagen selv har forbeholdt sig dem, fremdeles henhøre under den af den danske Valglov fremgaaende danske Rigsdag, som, udfriet af de statsretlige Forviklinger, hvori den saa længe har været hildet, med udeelt Kraft kan hengive sig til at fremme de indre Reformer, hvortil saa store Interesser ere knyttede.

Fællesfagerne overgaae til en Fællesforsamling, hvis folkevalgte, langt overveieende Deel er valgt, Halvdelen ved directe Valg, efter en for hele Monarchiet fælles Valglov, af den formuende Middelfstand, Halvdelen af de særlige Forsamlingers Medlemmer, som for Dan-